

дома, поискахъ да ся помоля на Св. Горскы тѣ угодници, защото бѣше ми по пжть, и на радость искжхъ да извърша това. Най първо додохъ тука, а че тука и останахъ съвоѣмъ: много ми хареса ангелскый животъ. И ето отъ тогава се тука живѣя, даже по другы тѣ мѣнастиры не съмъ ходилъ.

— Не ви ли бѣше мжчно?

— То ся знае, мѣчно ми бѣше, особенно испърво, а послѣ нищо: *пресилихъ ся*.

Калугеръ тѣ замълча и си обърса очи тѣ, отъ които постоянно течахъ сълзы.

— Кажы ми, кѣкво става въ Русіа? попита той като ма погледна изъ подъ вежды.

— Нищо, се пакъ тжй.

— Чува ся, че ще освободжтъ робы тѣ?

— Да. Искжтъ. Скоро вече нече гы има въ Росіа.

Старецъ тѣ три пжти ся прекръсти и пришепна: „Слава Богу“!

— А ми ты ще ли останешъ тука, или само на време?

— На време. Азъ не могж да остана.

— Защо? Искашъ да погынешъ ли?

— Не, азъ трѣба да поработя юще.

— Ни една работа нѣма да ти докара толкози полза, колко то тукашнж тж: помни ми дума та! Тя (оная) само ще та нахрани, а тукашна та ще та закара въ рай.

— А че азъ имамъ баща и майка, имамъ роднины; съ тяхъ какъ да направя?

— Богъ ще тя научи какъ да сторишъ. И азъ имамъ семейство, нъ на това не обърнахъ вниманіе — постригахъ ся. Подиръ няколко време тукашны тѣ старци пратиха писмо у насъ, че сжмь умрялъ, тжй ся и свърши работа та. Даже пари проводихъ отъ тамъ за споменъ на душы тж ми. Виждашъ ли какъ умудрява Господъ.